

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Secundus. Quod Transformatio modi ascendentis habeat ordinariè relapsum à spiritu diuino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

Quod Transformatio modi Ascendentis habeat relapsum à spiritu diuino.

ARTICVLVS SECYNDVS.

ESt in hoc statu mysticus, vt Terminus amoris à Quo, scilicet eius operatio incipit, & ad pascua inuenienda egreditur; & Deus vt Terminus amoris ad Quem scilicet tendunt, pertingunt, ingrediuntur, & finiunt amorosi actus. & sic tanquam Seraphini, dici possunt [feruere, *a* qui impresso calore supra se sursum feruntur, & proprio pondere in se redeunt. huiusmodi super se leuationes, & in se relapsus vicissitudinariè, feruores dicuntur. Sancti itaque Viri, qui exarserunt Spiritus sancti gratia supra se efferuntur in Deum, & ex proprio pondere recidunt in se ab actuali supra se eleuatione.] Dum enim [anima *b* ad contemplandum Deum nititur, velut in quodam certamine posita, modò quasi exuperat, quia intelligendo, & sentiendo in circumscripti luminis aliquid degustat, modò succumbit, quia degustando iterum deficit.]

[Eandem ergò lucem *c* quam in manibus suis tenet absconsam, ei propalat ad horam, aut horulam, prout sibi omnium moderatissimo, sapientissimè placuerit. quo lucis huius reditu annuntiet Deus per allocutionem internam

dilecto (homini bono scilicet, cum quo tam gratiosè operari dignatur) quod lux ista possessio eius non sit, ita vt eam possit stabiliter possidere: & si ad horam amiserit eam, ad eam rursus recuperandam possit ascendere, & per eam ad lumen gloriæ peruenire. insuper lucem contemplationis theoricæ, ac mysticæ radium visionis tenens Deus in manibus eandem lucem pulcherrimè radiantem, ad libitum suum menti purgatæ, nunc pandit, & influit, nunc trahit, & abscondit: sicque lux ista venustissima ad tenentis Dei arbitrium latet, ac patet, & nunc copiosius clariusque infulgens, nunc minus.] atque ita hic [infinitus *d* est quidam circulus, dum & spiritus capacitas ex repletione famescit, & esuriens impletur, ac vndique pascua inuenit, in quibus & esuriens, & repletus pascitur.]

Proprium est itaque huic statui, vt à summo ad ima, & vt ita loquar, ad nulla relabatur, & in nihilum quasi abeat, seu omninò euanescent, etiam summa quæque: cum eo tamen, quod licet sublimis aliqua spiritus in Deum absorptio à suo optimo, & summo deficiat; hoc tamen non semper fiat immediatè ad propriam, & nudam soleitatem sensibilibus amoris; ita vt positiuam aliquam molestiam, & quasi dilacerantem miseriam degustet in inferiori homine. quamdiu enim adhuc aliqua intermedia, vel infima, ex superiori bene-affici perseverat, redundantia; tamdiu ex toto, &

a S. Bonan. 4. itin. ater. d. 5. art. 3. ex Lincon. *b* S. Gregor. homil. 14. in Exech. *c* S. Dion. Carth. de fons. luc. a. 16. *d* Taul. instit. c. 12.

to, & plenè, ibidem misere affici non potest, licet ad septimanas aliquot duraret; nec ad superiora interim reascenderet. & hæc quotidiana praxi contingere, non tam est quæstio; quam vt ordinata, ad instantaneas vicissitudines accommodatione, animique industria, mysticus sua peragat. Vt autem plenius hæc explicentur, consequenter dicimus,

Quod modus Transformationis Ascendentis, magis sit perfectus, quam modus Descendentis.

ARTICVLVS TERTIVS.

Statui Transformationis modi descendens, in quo omnia de Deo eminenter affirmantur; [Theologia ascendens, qui per negationes fit, anteposuerunt; vt qui animum à sibi cognatis, familiaribusque rebus subducatur: & per diuinas omnes notitias, atque perceptiones ambulet à quibus exemptum, secretumque; est id, quod nomen omne, rationemque, ac scientiam superat, ad extremum autem ei illam coniungat, quatenus nos etiam illi coniungi possumus.] vnde [nobilissima b sentio, quam in nostro spiritu sentire, vel experiri possumus, est: quod in Deo per amorem fructuum motimur, & subito in Deum denuò reuertimur, vt ita cum eo per inauulsiibilem adhesionem semper permaneamus.] licet ergò fiat relapsus è summo spiritus diuini in infimum spi-

ritus proprii: hoc tamen non est adscribendum alicui imperfectioni; sed maximè perfectioni. quia [illud est plenius & perfectius lumen, quod datur per modum actus siue passionis, quam illud, quod per modum habitus infunditur: quia ex altitudine huius luminis actualis contingit, vt humana mens illud possidere nõ possit per modum habitus.] imò etiam ex altitudine huius luminis actualis profuit summa illa spiritus libertas, qua facillimè eleuatur ad optimum modum operandi huius vitæ: & ita diuinis intendit, vt sciat se ijs intendere, absque imperfecta aliqua coëxistente, & aliò trahente notitia. sicut fit in visione patriæ: vbi nulla opus est vel negatione, vel abstractione; sed liberè, & perfectè, & vitam æternam habet, & scit se eam habere. hoc autem in hac vita fit tantò perfectius, quantò amplius, ab inferioribus ad medias, & à medijs ad superiores regiones, seu mentales situs ascenditur; & quantò relapsus à spiritu diuino in spiritum proprium, & subtilior, magisque sub ipsius auersionem, nuditatem, & soleitatem penetrans factus fuerit.

Hæc porrò auersio, nuditas, vel soleitas, nõ ita accipienda est, quasi actualem fruitionem spiritus impedire valeat, sed quod tam subtiliter liberè, & ab omnibus soluto spiritu diuinis vnatur, vt quidquid habitæ puritati spiritus minus est, quodammodo sordescere, atque impertinentiæ suæ mole quodammodo suppressere, videatur. Vnde

Iii etiam

a S. Dion. de diu. nom. c. 13. b Harph. l. 3. p. 3. c. 17. c S. Thom. de Verit. q. 12. a. 1. ad 7.